

[Ernst Christiansen.]

ikke forholdsvis er så vældig mange ejendomme, der er på udenlandske hænder, men at det heller ikke er et helt ubetydeligt antal. Ialt var 1 068 ejendomme ved den sidste opgørelse, som nu er nogle år gammel, i udenlandsk eje. Halvparten af disse ejendomme ejedes af tyskere. Ejendomsskyldværdien af disse ejendomme var ca. 85 mill. kr., det er 6 promille af den samlede ejendomsskyld for de danske ejendomme. Efter ejendomsskylden var en fjerdedel på tyske hænder, d. v. s. at ejendommene på tyske hænder gennemgående var mindre end ejendomme på andre udlændinges hænder.

Det er en udvikling, som er fortsat. Siden 1939 er der ialt overgået 215 ejendomme til udenlandsk eje, deraf de 99 til tyskere. I 74 tilfælde skyldes det arv, at ejendommen er overgået til udlændinge. Der er naturligvis en udvikling i modsat retning, idet der siden 1939 er overgået ca. 300 ejendomme fra udenlandsk besiddelse til dansk eje, men det er delvis fiktivt, idet de 106 af disse ejendomme er overgået i dansk eje, fordi de pågældende har fået dansk statsborgerskab.

Der foreligger i den nævnte betænkning forskellige statistikker over omsætningen af ejendomme og salg til udlændinge. Statistikkerne differerer noget, ikke væsentligt, men tallene er dog lidt forskellige, hvilket måske kan bero på, at de refererer til lidt forskellige tidspunkter.

Hvis vi ser på fordelingen af de godt 1 000 ejendomme, som altså er på udenlandske hænder, så ligger de 274 af dem i Sønderjylland. Det er næsten allesammen ejendomme, der er på tysk hænder, nemlig 239, men det er gennemgående mindre ejendomme, der her er tale om. I Storkøbenhavn findes de fleste ejendomme på udenlandske hænder, ialt 341 ejendomme til en ejendomsskyldværdi på 56 mill. kr.

Af de udlændinge, som ejer ejendomme i København, er svenskerne de talstærkeste, idet de har ikke mindre end 86 ejendomme til næsten 15 mill. kr.s ejendomsskyld. For Sønderjyllands vedkommende viser tiden fra 1930 til 1942 et stadigt opkøb af ejendomme fra tysk side. Det varede lige til 1942, og det svinger noget. Nogle år er det 30 ejendomme, der overgår, andre år er det helt op til 60—70, og så sent som i 1942 overgik 43 ejendomme i tysk besiddelse. Det var dog mindre ejendomme.

Se, alt dette er altså baggrunden for det foreliggende lovforslag, som helt bygger på det flertalsforslag, der er udarbejdet af det i 1946 nedsatte udvalg. Det centrale i lovforslaget er, at efter dette vil den danske stat

få kontrol med og et vist herredømme over, om udlændinge skal have adgang til at erhverve fast ejendom, og denne kontrol skal udøves gennem justitsministeriet. Det er en meget vidtgående kontrol, der etableres, for såvidt som tilladelsen for udlændinge til at eje fast ejendom i Danmark skal gives, både når det drejer sig om køb og mageskifte, om gave, om arv og om ejendom overtaget ved tvangsauktion, og der er yderligere — vel ud fra visse erfaringer — føjet bestemmelser til, der tilsigter at sikre imod anvendelse af stråmænd, altså folk med dansk statsborgerskab som håndlangere for fremmede interesser.

Jeg skal ikke her komme ind på enkeltheder i lovforslaget, da det er givet, at dette forslag nødvendigvis må komme til udvalgsbehandling, og jeg skal efter forhandlingens afslutning tillade mig at foreslå det henvist til behandling i et udvalg. Men jeg vil gerne bemærke, at hele dette spørgsmål jo står i det allerintimeste forhold til vor forbindelse med udlandet, er nøje afhængigt af og står i forbindelse med de traktater, vi har med forskellige stater, hvilke enkelte traktater giver udlændinge samme ret som danske statsborgere, en ret, som i kraft af mestbegunstigelsesklausulen derefter kommer til at omfatte en række andre lande. Det har formentlig i mellemkrigsårene netop været de med en sådan lovgivning forbundne udenrigske problemer, som har bevirket, at man ikke før er kommet igennem med noget forslag. Nu siges det i den afgivne udvalgsbetænkning, at formentlig ligger de udenrigspolitiske forhold nu for såvidt gunstigt for gennemførelsen af et lovforslag som det her foreliggende, og det tror jeg er rigtigt.

Det, der skulle ske, er — som anført i bemærkningerne til forslaget og således som den højtærede justitsminister har peget på —, at hvis vi når frem til vedtagelse af dette lovforslag, må den danske stat herefter søge sig frigjort fra de forpligtelser, den har på dette område i henhold til bestående traktater; i de forhandlinger, som skal følge, vil loven vel få sin første virkning, og på et senere stadium vil den derefter kunne komme til at få praktisk betydning.

Jeg kan dog ikke undlade at gøre den bemærkning, at man ikke må glemme, når man skal til at gennemføre en lov på dette område, at der jo også er modstående interesser i form af danske interesser i udlandet, danskeres adgang til at erhverve fast ejendom i udlandet. Det er naturligvis et moment, som ikke kan undgå at indgå i overvejelserne vedrørende et lovforslag som det foreliggende. Og jeg vil dertil nævne noget,